

φίλους, κίχκ. Τὸν βρίσκει μιά μέρα στὸ δρόμο ο φίλος τοῦ Λάζαρου.

—Νὰ ζήσουνε καπετάνιο, τοῦ λέει.

—Φαριστῶ, —ἀποκρίθηκε καίνος — πᾶμε νὰ πούμε μιά.

Μπήκαν σ' ἓνα κρασοπουλεῖο.

Κουδέντα μὲ τὴ κουδέντα ἦρθε στὴ μέση καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Λάζαρου. Ὁ καπετάνιος ἄρχισε νὰ τὸν κατακρένῃ. Ὁ ἄλλος τότε δὲ βόσταξε.

—Σωπα, καπετάνιε, καὶ μὴν τὰ λές αὐτὴ. Δὲ τὴν ἐγνώρισε τὸν κακομοῖρη τὸν Λάζαρο· εἴταν βγενικὴ ψυχὴ κρυμμένη μέσα στὸ ἐλεεινὸ ἐκεῖνο κορμί.

—Δὲ λέω μὰ ποῖς τοῦπε νὰ ξαναβουτήξῃ.

—Ἀφοῦ λοιπὸν θές νὰ τὸ μᾶθῃς, ἀκούσε. Δὲν εἶπα σὲ κανένα ἀκόμα τίποτα. Τώρα ποὺ ἦρθε ἡ ὥρα μᾶθε το σὺ πρῶτα· ὁ Λάζαρος ἀγαποῦσε τὴν κόρη σου καὶ ἄς μὴν ἔξεραι καίνη τίποτα.....

Αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε καὶ εἶχε σκοπὸ νὰ τοῦ τὴν ζητήσῃ. Μὰ τὸν πρόλαβε ἡ ἀρρώστια. Σακχατὴς ἄνθρωπος πῶς νὰ παρουσιαστῇ γιὰ γαμπρός. Ντρέποντανε τὸν ἐκτό του. Ἀποφάσισε τότε νὰ ξαναβουτήξῃ. Ἡ τοῦ βάρου ἡ τοῦ ὕψους. Ἀν ἐγινότανε καλὰ σκάπευε νὰ τοῦ κινή τὴν πρόταση· ἀλλοῶς, ἄς τοῦ λείπει τέτοια ζωή. Μὰ ἡ θάλασσα δὲ χωρατεύει τὸν ἔραγι τὸν ἄνθρωπο· πᾶσι καὶ αὐτὸς, πᾶν καὶ τὰ σκέδιά του.

Περήμενε ν' ἀκούσῃ καρμιά συμπονετικὴ λέξη γιὰ τὸ φίλο του. Μὰ ὁ καπετάνιος ἀφοῦ ἔμεινε κάμπισο σκεπτικός, εἶπε ἔπειτα μὲ τὴ βαρεῖα φωνή του:

— Καὶ νόμιζε πῶς ἡ κόρη μου εἴτανε γιὰ τὸ μύτρη του;

Γ. Δ.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΝΤ

Ὁ συνεργάτης μας κ. Κρίμπερ γράφει τοῦ κ. ἱ ἀκόλουθα:

«Αὐπήθηκα πολὺ ποὺ βγήκε μιά τέτια κρίση σὰν τοῦ Ν. Σπινδωνῆ. Ἐλπίζω ὅμως πῶς δὲ θὰ βλάψῃ τόσο πολὺ τὴν διὰδοση τοῦ πολυτίμου βιβλίου σας. Ὅποιος ξέρει Γερμανικὰ ἂς συγκρίνῃ τὴ μετάφρασή σας μὲ τὸ ἀρχικὸ κείμενο τοῦ Κάντ, καὶ θὰ εἶναι σύμφωνος, μαζί μου πῶς ἡ μετάφρασή σας εἶναι πολὺ καλύττερη ἀπὸ μερικὰς ἄλλας μεταφράσεις

τοῦ Κάντ. Ὁ Χ. Πίντλ γράφει (ἐξοῦ ἀπὸ τὴ μεταφράση τοῦ Κλάϊ Μύλλερ) καὶ στὴν Ἱταλικὴ γλῶσσα, καὶ εἶναι πιστὴ καὶ σωστὴ, ὅσο σωστὴ καὶ πιστὴ γίνεται μιά μετάφραση τόσο δύσκολον ἔργου.

«Οἱ Ἕλληνες ἀνγινώστες, νομίζω, θὰ λάβουνε μιά καλὴ καὶ σωστὴ ἰδέα τοῦ φιλοσόφου μας. Κρίμα ποὺ μεταφράσατε μονάχα τὸ πρῶτον μέρος. Ὅσο γιὰ τίς καινούριες λέξεις σας, σὰς συγχαίρω γκαρδιακὰ γιατί θὰ πει πλουτισμός, ὅχι τῆς παγκόσμιας φιλοσοφικῆς γλώσσας, μὰ τῆς δημοτικῆς. Ἑλληνικῆς γλώσσας. Οἱ λέξεις σας μοῦ φαίνονται πολὺ σωστῆς καὶ ἐκφραστικῆς. Μὰ ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ὁ κριτικός σας δὲν καταλαβαίνει τίποτα, durch Sachkenntniss nicht getriβl, σὰν ποὺ λέγε στὰ χωρτικὰ».

ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΑΝΑΤΟΛΗ

Βαθεῖα κοιμᾷ σὶ ἡ θάλασσα ἡ γαλανὴ ἀκόμα καὶ μὲτ' τὸν ὕπνο το γλυκὲ χαρρεῖ· πῶς μερμουρίζει ἐν' ὄνομα χαϊδευτικὰ σὰν κόρη ποὺ νομίζει πῶς σφίγγει στὴν ἀγκαλιὴ τῆς τοῦ ἐραστῆ τὸ σῶμα.

Ἄχ! ἤλπε, τὴ λαχτάρα τῆς ἄν ἡσέρας, τὸ στρώμα θὲ νάφινε· γοργὰ γοργὰ καὶ μὲ ματιὰ ποὺ σκίζει τῆς ἐρωμένης τὴν καρδίαν, μ' εἷς φιλὶ στὸ στόμα θὰ ζύπνασε τὴν πενιχρότητα καὶ ἀπ' τὴ ντροπὴ ροδίζει.

Ἔβγα! τὸ βλέπω ζυπνῆσαι· καὶ ἀπ' τὰ χρυσὰ σου μέρη στέλνεις μπροστὰ μὲ ἄγριδα σου βιαστικὰ νὰ φέρῃ τὴν εἰδησὴ τοῦ ἐρχομοῦ εἰς τὴ γαλανομάτα.

Κ' ἐκεῖνη ἀναταράσσεται καὶ ντροπαλὴ κοιτάζει τὸν ἔμμορφο τὸν ἐραστὴ ὅπου γλυκὰ τῆς τάζει νάντο· ἀγκαλιάζῃ αἰῶνα τὰ κάλλη της τ' ἀφάρτα!

ΔΥΣΗ

ἀποχαλάρημα στεγνὸ τοῦ ἡλίου ἡ ἀγρία γλυκὰ φιλεῖ τὴ θάλασσα καὶ στὸ φιλὶ ἐκεῖνο σὰν κοκκινίζει κορασιὰ δειλὴ καμαροφρύδα στὸ μυρωδίτο φίλημα τὸ πρῶτον σὰν τὸ κρίνο,

ἔτσι καὶ καίνη ροδίζει μὲ μὲς σὰν κορασιδα:

—Στὰ τόσα μάγια ποὺ σκορπῆς τριγύρω σου ἀφίνω, τὸ δρόμο καὶ τὴ δύση μου καὶ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ σ' εἶδα τὸ φῶς μου θέλω αἰῶνα σὲ σένα νὰ τὸ χύνω.

Μὰ τὰ γλυκὰ φίληματα ἡ Νύχτα ἡ σκοτεινὴ ν' ἀκούει καὶ τοῦ χωρισμοῦ μὲ βία χτυπᾷ τὴν ὥρα, ἀνατριχιάζουσε καὶ οἱ δύο καὶ μὲ πολλὴ λαχτάρα

εἰλιούνται μιά στεγνὴ φορὰ καὶ ἐραστῆς τῆς φεύγει ἀφίνοντας τὴν ἀλερρὴ νὰ βλέπῃ ὡς νὰ ἔβγῃ τὴ μυριοχάρετη Κυρά, ποὺ τὴν ἀφίνει τώρα.

Μ. Α. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ.

Λεμεττός· Κύπρος.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΣΙΚΑ

(Τὰ μετάφρασε ἀπὸ τὴν Περσικὴ ὁ κ. Α. Steinmetz)

IV

Κάποιος ἔλεγε: «Ὅσα εἶναι στὴ γῆ καὶ στὸν ὐρανόν, τᾶχανε ὁ Θεὸς γιὰ μένα. Ὁ Ἀζάφρα ἔλεγε

μιά μάγα στὴ μύτη του καὶ τοῦπε. Καὶ μὲν ἄνθρωπε, γιατί ὑπερηφανεύεσαι; Νὰ ποὺ ὁ Θεὸς ἔδωκε ἐμένα γιὰ μένα καὶ τώρα κάθουμαι στὴ μύτη σου».

V

Ἐνας ἀρχοντας πῆγε σ' ἓνα πικπικ νὰ τοῦ κινή μιά προσευχὴ καὶ γι' ἀμειβὴ τοῦδωσε ἓνα διαχτυλίδι ποὺ ἔλειπε τὸ διαμάντι. Τότε ἀρχίνας ὁ παππῆς τὴ προσευχὴ καὶ μὲς· τᾶλλιν εἶπε: «Θεέ, δόσε τοῦ ἀρχοντα στὸν παρὰδεῖσο ἓνα παλίκι, ποὺ νὰ μὴ ἔχῃ σκέπη».

VI

Μιά φορὰ ἀπέγγειλε ἓνας ποιητὴς σ' ἓνα ἡγούμενο μερικὰ ποιήματά του καὶ τελευταῖον ἓνα τοῦ gami. (1) Ἀφοῦ τελείωσε εἶπε στὸν ἡγούμενο: «Πῶς ἤθελα αὐτὸ τὸ ποίημά μου νὰ τὸ κρεμάσουνε στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ, γιὰ νὰ τὸ ἴδῃ ὅλος ὁ κόσμος!» Ὁ ἡγούμενος τοῦ λέει: «Γιὰ νὰ ξέρῃ ὁμάς ὁ κόσμος ὅτι ἐστὶ τῶκανες, πρέπει νὰ κρεμάσουν καὶ σένα διπλῶν».

(1) Maulana Gami ἑκαυστὸς Πέρσης ποιητῆς, ἔζησε στὸν 15ον αἰῶνα.

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ τὴν Πόλιν ἔνας ποιητὴς θὰ ἐνοήθη γονιμοτήτα· σὰν ἀπὸ βρούς· κρυεῖς θὰ ἀνὰδρουν μὲν τοῦ παλῆς ἱστορίας, καὶ λέξεις θὰ μουρμουρίζαν διαβαίνοντας. Ἡ γυνὴ πῶς ταξιδεύει κατὰ τὴν Ἀνατολὴν τὴ τοῦ ἔλεγε λόγια χρυσὰ καὶ παρχαμύδια. Ἐγὼ εἶμαι γυνὴς ἀπὸ ἀντιλαλίας, ξερὴ, ὅπὸ ἀναδρυτικὰ νερά, καὶ ἄδειος, καὶ ἄγονος. Ἐγὼ βλέπω πῶς ὅταν ὁ ἥλιος πέφτει κατιπᾶνω τους, τὰ νησιά καὶ ἡ Ἀττικὴ εἶναι τριανταφυλλιά καὶ ἡ θάλασσα πολὺ βαθεῖα χρωματισμένη.

Ἦσαν δαντέλλες τὰ κύματα ποὺ ἔσπαναν ἐπάνω στὰ πλεῦρά τοῦ πλοίου καὶ ἔπειτα ἡ δαντέλλα, ἀνοίγονταν, γίνονταν ἀνθρωπάκια ποὺ βασταίνονταν ἀπὸ τὰ χίμα τους ἀνὰλαφρα καὶ χόρευαν τρελλοὺς χορούς. Καὶ χίνονταν ἔπειτα καὶ γίνονταν ἄλλοι καὶ πάλι χίνονταν. Ὅταν σήκωσα τὸ κεφάλι ὁ ἥλιος, σφαῖρα ὁλόπυρη, κατακυλούσα ἐπάνω στὸν ὁρίζοντα τῆς θάλασσης τῆς σκοτεινῆς

Ἄρα τὸν ἀντίκρουσα, στάθηκε· φώτιζε χαϊδευτικὰ τὰ νερά ποὺ κουνοῦσαν, καὶ τὰ περνούσε μὲ φρονήματα φύλλα χαλκίνα, καὶ ἀγίλι βούλιαζε ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ βάρος.

Μὲ μὲρα ὕστερα εἶμαι στὴν Ἰωνία καὶ ἔπειδὴ ἦταν ἄλλοτε λεπτὸς καὶ πλούσιος ὁ πολιτισμός της τὸ ἐνομά της ἔχει μάγια. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα μόνο ἡ Ἰωνία ὑπάρχει στὸν κόσμο, τὰ νησιά της, τὰ βουνά της καὶ ἡ θάλασσά της. Περνῶ ἀπὸ τὴ Λέσβον τὴ νύχτα, τὸ φεγγάρι φέγγει στὰ νερά, καὶ τὴ Σαπφώ μοῦ φαίνεται πῶς τὴν ἀκούω. Στὴν Πόλιν ποὺ πηγαῖω εἶναι μιά κόρη νύστιχη καὶ λιγερὴ ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ νησιά της Ἰωνίας καὶ τὴ λέγουν Σαπφώ.

Ὅταν περνοῦσα τὸν Ἑλλήσποντον τὰ ἡμερῶματα ὁ νοῦς μου στενοχωρημένος, σὲ φυλακωμένος· χτυποῦσε παντοῦ. Ἑλλήνες ἔλεεινός, σὰς συχαίνομαι!

Μπαίνω στὴν Πόλιν μὲ ρωσικὸ πλοῖο. Μὰ τί ἄλλο πλοῖο μπορούσα νὰ μπαίνω στὴν Πόλιν γιὰ νὰ νοιώσω τελειότερα τὸ ταπεινωμά μου; Στὴν πόρῃ εἶναι ὁ δικέφαλος ἀητὸς ὁ ρωσικός· τὸ πλοῖο εἶναι φορτωμένο Ρώσους στρατιώτες καὶ πεζοναύτες Ρώσους ποὺ γυρίζουν, φαίνεται, ἀπὸ τὴ Ἰαπωνία στὴν Ὀδέσσα. Τὰ χρώματα αὐτὰ καὶ τὰ δέντρα τῆς Θράκης θέλουν νὰ τὰ βιάσουν σλαβικοὶ τράγοι, καὶ τὰ λερώνουν οἱ ἀδασταχοὶ πόθοι τους. Ποῖς; θὰ τὰ φυλάξῃ; Ἑλλήνες ἔλεεινός, μήπως θὰ τὰ φυλάξαι σεις;

Χωρὶς πίστι, ἀκούω καὶ μερμουρίζει σὶ αὐτὴ μου μὴ φωνή. «Πᾶν μὲ χρόνους, μὲ καιροὺς, πάλι δική μας ἔχεται».

Ἦμουν στὴν πλώρη καὶ φουτοῦσε ὑψηλὰ ἀπὸ πῶς μου ὁ πρωῒνος ἄερας. Κάτι Τεῦρκος· πίσω μου καίει ἡ Περσικὴ τὸ κατὰστρωμα καὶ εἶδε μερικὸς Ἑλλῆς ποὺ εἶχαν ζυπνῆσαι νὰ δοῦν, μὲ κανέναν παθὸ ἔτσι. Δαρδανέλλιν καὶ τὴν Πόλιν. Ἦταν καὶ μὴ Ρωσὶς σὺ σκωμίνῃ ποὺ κύτταζε μὲ βουλιμία. Κύτταζαν καὶ δύο Ἀμερικανοὶ μὲ ἀπλοικὴ περιέργεια. Ἐνας Γερμανὸς στάθηκε κοντὰ μου καὶ εἶπε: «Οἱ Ρῶσοι ἀπὸ πᾶν τὴν ἔχουν, ἂν τοὺς ἀφήσουν οἱ Ἀγγλοὶ ἀπὸ κάτω». Καί, Ἑλλῆνες, ἐπειδὴ εἴστε ἔλεεινός καὶ ἀκαρδοί, ντρέπηται νὰ τοῦ πῶ πῶς θὰ τὴν πάρουμε μεις. Μίστα μου, μονάχα, εἶπα. «Καὶ ὅμως εἶναι δική μας».

Μοῦ ἦρθε νὰ ὀρκιστῶ τότε στὸ ὄνομά της πῶς θὰ κάμω κάτι γιὰ τὸ γένος μου· καὶ μόνον ἀργότερα συλλογίστηκα πῶς δὲν μπορῶ νὰ κάμω παρὰ μόνον ὅτι μὲ π ο ρ ῶ, καὶ τότε χάρηκα στὴν ἀπελπισία τῆς ἀδυναμίας μου καὶ ἔμουν κατὰκαρὰ κουρασμένος.

Γεμάτος πίκρα εἶναι τὸ πρῶτον ἀντίκρουμα τῆς Πόλης. Μὰ ὁ πλοῖος της βράζει μέσα μου. Ποῖς εἶναι ἡ φτώχεια καὶ ξεραῖλα ποὺ μ' ἔδωκεν τῆς περσιμένους ὅταν ταξίδευα!

Η Κοινή Γνώμη

ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ ΚΑΙ ΛΑΟΣ

Φίλε Νουμά,

Γράφοντας άκουγα, προχθές το βράδυ, ένα συν-
αδερφό μου να κουβεντιάζει μένα φίλο του για το
μνημόσυνο ενός που σκοτώθηκε στη Μακεδονία. Λο-
γάριαζαν ποιους να καλέσουνε στο πανηγύρι κι ο
συνάδερφός μου, σαν καλός Ρωμιοός, πετιέται και
λέει: «Να καλέσουμε τους βουλευτάς της επαρ-
χίας!» Τινάχτηκε από τη θέση μου με την άνοχητη
προτάσή του.

Μά με παρηγόρησε ο φίλος — σαν άντρας αυτός
που μπορεί και να νειρεύτηκε να σκοτωθῇ καί πάνω
σηκώνεται λοιπόν να νά ἔθελε άλλωστε να διαμαρ-
τυρηθῇ! καί λέει τὰ ἄγια καί δυνατά αὐτὰ λόγια:
Τὸ σκεπτικιστὴς, μωρὲ κακούργε! Τους βουλευτάς, (λέ-
γεις μνημόσυνο να κάνουμε; για μασκαράλικι; Τί
ζητᾶν οἱ βουλευτάι στην ἀγιοσύνη μας, στην ἀγιο-
σύνη τοῦ θανάτου τοῦ παλληκαριού; Μέλεις δηλαδή
να μᾶς ζητήσουν ἀποζημίωση; Τί σχέση ἔχουν αὐ-
τοὶ με μέε, με τὸ λαό, με τὴν κατὰστασή μα;

Τὰ εἶπα ἄγια καί δυνατά τὰ λόγια τοῦ φίλου.
Καί εἶναι τέτλια ὅταν τ' ἀκούει κανεὶς ἀπὸ τὸ λαό,
τὸ λαὸ που δὲ διαβάζει, μὰ για να πονάει πᾶσι να
πεί πως νοιώθει τὸν πόνο, τὸν ἀληθινὸ καί βαθύ-
τατο πόνο τῆς κατὰπτωσης τῶν Π ρ α γ μ ᾶ τ ω ν.

Κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἐφάνη π ι ῶ ψ η λ ᾶ ἀπὸ
τὸ λαὸ ὁ «Ενας τῆς δουλειᾶς, τῆς Ἀναγέννησης,
μὰ ὁ πόνο τοῦ λαοῦ με κάνει να τὸν ἐλπίζω για
...ους μας»

Κορυδαλλεύσιος

Ο ΓΑΒΡΗΛΙΔΗΣ ΤΟΥ ΚΕΧΗΝΑΙΟΥ

Φίλτατε Νουμά,

Δὲν ξέρω ἂν τοῦσιδες, δὲν ξέρω ἂν θὰ τὸ ἴδεις.
Ἀδιόφορο, μοῦ τὸδωσαν καί εἶχα τὸ θάρρος να τὸ
διαβάσω. Ὁ συγγραφέας του τόγραψε για να παινέ-
σει; Για να βάζει ψαγίδια; Δὲν ξέρω. Ἐνα ξέρω,
πως τόγραψε για να κρίνει καί να κρίνει πρώτα-
πρώτα «Ὁ μεγαλοφυὴς κρίνων μεγαλοφυῶν» δέρτε-

Γυρίζω τὰ μεσημέρια στοὺς δρόμους καί δὲν ξέρω τῆς
ὥρας. Ἀπὸ ἕναν ἀνηφορικὸ δρόμο, που ἔχει ἀριστερὰ πύρ-
γους ἀραδιασμένους, βυζαντινοὺς κα' ἔχουν χτισμένα σπι-
τια, ἀναμεταξύ, διαφόρων χρωμάτων, ἀνεβαίνει πρὸς τὴν
Ἁγία Σοφία.

Μόλις μπῆκα, — ἐν κύτταξε οὔτε ὁ Ἑβραῖος που θέ-
λησε κα' ἔγινε ὁδηγός μου, οὔτε ὁ χότζας ὁ Τούρκος — κα'
ἐκαμα χωρὶς να θέλω τὸ σταυρό μου.

Μπαίνω σὲ κάθε τζαμί που ἔταν πρώτα ἐκκλησιά! Τί
δρυσὶά που εἶναι μέσα καί τί θύμητις ἀλλάγητες. Μπαίνω
καί σὲ τζαμιά που ἔχτισαν με βυζαντινὸ πάντα σχέδιο οἱ
Τούρκοι. Ἀντὶ ψηφιδωτά, ἔχουν συχνὰ χρωματιστὲς πλά-
κες στοὺς τοίχους με κλαδιά, φύλλα καί λουλούδια, ἄσπρα
καί μαδιὰ καί πράσινα. Τὰ παράθυρα ἔχουν κάποτε ὀχλιά
χρωματιστὰ ὠμορφα με σχέδια ἀπλὰ ἢ λουλούδια. Ἢ
Ἁγία Εἰρήνη εἶναι κλειστή καί ποτὲ δὲν τὴν ἀνοίγουν
για τοὺς ξένους; οἱ Τούρκοι που τὴν ἔχουν κάμει τζαμί
ὁ τροῦλλος τῆς ἐμῆς φαίνεται καλὸς ἀπ' ἐξῆς.

Περὶερρη εἶναι ἡ ἀνάγκη τοῦ προσκυνηματος. Μόνο
να πάγω ὡς τὸ μέρος που με συγκινεῖ, μόνο αὐτὸ με
φτάνει.

Ἄλλου εἶναι καί ἀρχαιότερα πράγματα ἢ στήλη τοῦ
Θεοδοσίου, καί σ' ἄλλη μεριά ἡ καμένη στήλη. Στὸν
Ἰππόδρομο εἶναι ἕνας ὀβελίθος καί τῶν Πλαταίων τὸ
ἀλκίον περιπλὸ φῖδε που δὲν τὸ εἶδα στοὺς Δελφοὺς ὅταν

ρα «Ὁς υπέρτερος πάσης κριτικῆς» ἔπειτα: «Ὁς
πνοὴ ἐκ τῆς μεγαλοφυΐας του, ὡς δημιουργός, ἐν
κριτικῇ, νέου ἔργου, ὡς μεγαλοφυὴς ποιητῆς κρίνων
μέγαν ποιητὴν, ὡς ψάλτης τῆς κριτικῆς: ὡς ὁ
Οὐγκὼ τὸν Μιραμπώ, τὸν Σεξπῆρον, ὡς ὁ Βύρων
τὸν Σέλλειν, ὡς ὁ Γκαίτε τὸν Βύρωνα, ὡς Πέραν
τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ τοῦ καιροῦ!» «Ὁλ' ἀπτά
δὲν εἶναι δικὰ μου» τὰ βρίσκεις στὸν πρόλογο τῆς
κριτικῆς φυλλάδας τοῦ Ἀθηναίου. Καί ποὺς εἶνε ὁ
Ἀθηναῖος; Ὁ καὶ Δημ. Ἀνστασόπουλος... ὁ Ἀ-
θηναῖος!

Δηλὴ καὶ μεγαλύτερη συφορά αὐτὸν τρέφει τοῦ
Αἰγινητείου (ἢ ὁράση ἀπὸ τοῦ Γαβρηλίδη) οὔτε
ἀπὸ τὸ Λεβίδη δὲ μποροῦσι να καρτερεῖ.

«Ὅποιος δὲν τὸ ξέρει τί ἄνθρωπος εἶναι, τί
χαρὰχτήρα ἔχει, πᾶσι, θὰ συχαθεῖ καί τὸ Γαβρηλί-
δη καί τὸν τύπο τὸν Ἑλληνικὸ που τὸν εἶχε ὡς
τὰ σήμερα για τὸν κορυφαῖο τῆς γαῖθουριᾶς καί τῆς
ψευτιᾶς του. Σοὺ κόβω μιὰ πρόση του: «Πόσα καί
πόσα εἶδοναι! Ἀλλὰ τ' ἀφῆνω πίσω μου εἰς μν-
στικὴν διγίνν, εἰς ἐρασίαν ἀλθὺν!»

Γι' αὐτὸ τὸ προσημότερο που ἔχει να κάνει ὁ
Γαβρηλίδης εἶναι να διαμαρτυρηθεῖ, να φωνάξῃ ὅτι
εἶναι ἄθωος τῆς κριτικῆς τοῦ Ἀθηναίου ἢ τοῦ Με-
γαρίτη, να νύβει τὰ χέρια του καί τὰ μούτρα του
καθὼς καί τὰ μάτια τῆς κριτικῆς κουκουβήγιας για
να βλέπει καί τὴν ἡμέρα.

Περαιώτης

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Ἀνυποκρίει ὅτι,

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1905 τίθεται εἰς κυ-
κλοφορίαν τραπεζικὰ γράμματα τῶν δραχμῶν 25
εἰκοσι πέντε, νέας ἐκδόσεως (ὑγδότης) καί νέου
που μήκους 17 περίπου περίπου ἑκατοστῶν τοῦ
τροῦ καί πλάτους 8 1/2 περίπου ἑκατοστῶν.

Τὰ νέα ταῦτα τραπεζικὰ γράμματα διακρίνουν-
ἐκ τῶν ἐξῆς κυριωτέρων γνωρισμάτων:

Ἐπὶ τῆς προσόψεως

Φέρουσι πρὸς τὰ ἄνω ἐν σχήματι τόξου διὰ κε-
φαλαίων μελανῶν στοιχείων τὰς λέξεις: «Ἐθνικὴ
Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος», ἀμέσως δὲ κάτωθι, εἰκο-

διάδωκα τὸν Πausanias. Τί να θυμηθῶ πρώτα τὸν Ἰππό-
δρομο; Τὸν Κωσταντῖνο, τὸν Ἰουστιανό, τοὺς Ἰσαύρους
ἢ τὸν καιρὸ τοῦ ἄρηναν καί γίνονται ἐρεῖπια ὁ τόπος
αὐτὸς τῆς ζωῆς καί τῆς παραχῆς; Αὐτὸς ὁ καιρὸς εἶναι:
πὶσὶ σιμά μου. Ὅταν ἔπεφτε τὸ κράτος καί ὁ Ἰππόδρο-
μος, βασιλεῦσαν οἱ Κομνηνοὶ καί οἱ Παλαιολόγοι καί ἦταν
οἱ ἑλληνικώτεροι ἀπὸ τοὺς βασιλιάδες. Πολεμοῦσαν, οἱ
ἄνθρωποι, πολεμοῦσαν να βασιλεύουν καί, κύτταζαν να βροῦν
ἄλλου βοήθεια, καί Φράγκοι να γίνουν ἴσως για να σώ-
σωσουν τὸ κράτος θέλησαν, τὴν ἀδυναμία τους τὴν ἔβλε-
παν, τὴν δύναμι τὴν ἔνοιωθαν, καί τίποτε δὲν ἔκαναν.
Σὰς ἀγαπᾷ, ὁ τελευταῖος βασιλιάς, γιατί εἶστε Ἑλλη-
νες καί δυστυχισμένοι. Ἀν με εἶχαν μάθει καλλίτερα τὴν
ἱστορία μου, τὴ βυζαντινὴ, ἐκείνοι που με μάθαιναν τὰ
γράμματα, θὰ ἤξερα να ξυπνῶ περισσότερες ψυχὲς τῆς
παρασμένης ζωῆς. Τώρα, σὰ λάβα πυρωμένη, χυμίζει ἀπὸ
μέσα μου ἡ ἀξεδίληκτη, πληγμένη ἱστορία τῶν αὐτοκρα-
τόρων.

Σκύλοι κοιμούνται στοὺς δρόμους, σκύλους βλέπω σὲ
πόδια μου μπροστά, καί εἶνε μερικοὶ ἄσπροι καί οἱ πε-
ρισσότεροι κίτρινοποῖ. Καί κάθε τόσο παραμερίζω για να
τοὺς ἀρῶ να κοιμηθοῦν.

Οἱ Τούρκοι νοιώθουν τὰ ἐρεῖπια καί τὴ σχέση τους με
τὴ ζωὴ. Στοὺς τοίχους τοὺς ἀρχαίους, τοὺς βυζαντινοὺς,

νίζονται καθήμενοι ἐν συμπλέγματι ἢ Ἐμπορία
καί ἡ Γεωργία. Ὑπὸ ταῦτας ἐν μελανῇ ταινίᾳ
ἀποτυπώνται διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοιχείων αἱ
λέξεις «δραχμαὶ εἰκοσιπέντε». Ὑπὸ τὴν χρονολο-
γίαν φέρονται ἀριστερὰ ἢ ὑπογραφή τοῦ Ταμίου τῆς
Τραπεζῆς, ἐν τῷ μέσῳ ἢ τοῦ Διοικητοῦ καί δεξιᾷ
ἢ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου, τεθειμένοι αἱ μὲν
τοῦ Διοικητοῦ καί τοῦ Ταμίου διὰ σφραγιστῆρος ἢ
δὲ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου ἰδιοχειρῶς.

Ἐκατέρωθεν τοῦ γραμματίου ἀποτυπώνται ἐν
κυκλικαῖς πλαισίαις περιβαλλομένοις ὑπὸ δα τελλο-
ειδοῦς πικιλλματος ἀριστερὰ μὲν ἡ εἰκὼν τοῦ ἱδρυ-
τοῦ τῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύρου, δεξιᾷ δὲ τὸ
Βασιλικὸν στέμμα. Ἀνωθεν τῶν πλαισίων τούτων
φέρεται ἐν θυρεοῖς κεκοσμημένοις ὁ ἀριθμὸς 25 διὰ
μεγάλων λευκῶν στοιχείων, κάτωθεν δὲ δι' ἐρυθρῶν
στοιχείων ἡ σειρά καί ὁ ἀριθμὸς ἐκάστου γραμμα-
τίου. Ἡ ὅλη πρόσοψις, περιβαλλομένη ὑπὸ πλαισίου
ποικιλλομένου διὰ κοσμημάτων καί τῆς ἐπαναλή-
ψεως τοῦ ἀριθμοῦ 25 ἐν μικροῖς κυκλικαῖς πλαι-
σίαις εἶνε χρώματος κατὰ μὲν τὸ κέντρον ἀχυρίνου
κατὰ δὲ τὰ ἄκρα ἐρυθροῦ καί κυανοῦ.

Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὀψεως

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀπισθίας ὀψεως εἰκονίζεται
ἐντὸς πλαισίου νεαροῦ Ἑρμῆς, προστάτης τῆς ναυ-
τιλίας, ἀνακεκλιμένος ἐπὶ δεξιῶν, ἐνθ' μακρόθεν
φαίνεται πλέον ἀτμόπλοιον μετὰ τῶν ἱστιῶν ἀνα-
πεπταμένων.

Ἀνωθεν τῆς εἰκόνος ταύτης ἐν μελανῇ τοξί-
ειδῇ ταινίᾳ ἀναγινώσκεται ἡ λέξις «Banque», καί
τωθεν δὲ ἐν ἐπίσης μελαναῖς ταινίαις αἱ λέξεις «Na-
tionale de Grèce» καί ὑπὸ ταῦτας ὁ αὐξὼν ἀρι-
θμὸς τῆς ἐκδόσεως (ἐκδοσις ὑγδότης), τὸ πρῶτον ἡδ'
ἐκτυπόμενος ἐπὶ τῶν τραπεζικῶν γραμματίων. Ἐ-
κατέρωθεν τῆς εἰκόνος ταύτης καί ἐν θυρεοῖς π-
έντοις διὰ δαντελοειδῶν κοσμημάτων ἐν-
δὲ μεγάλων λευκῶν στοιχείων ὁ ἀρ-
θμὸς 25.

Ἡ τε ἐν τῷ μέσῳ εἰκὼν καί ἡ ἐκατέρωθεν
ταύτης θυρεὶ πλαισιούνται διὰ δαντελοειδῶν πικ-
ιλλματος χρωμάτων κυανοῦ, καστανίνοῦ καί ἐρυθροῦ.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 7 Δεκεμβρίου 1904

Ὁ Διοικητὴς
Στ. Στροῦτς

ἄκουμπον τὰ πῆλτα τους κα' ἐπὶ τὸν στοὺς πύργους ἀφί-
νουν καί φυτρώνουν δέντρα καί χαμόκλαδα. Δὲν τοὺς μέλει
τοὺς ζωντανούς ποὺς ἔχει χεῖρτι τὰ ἐρεῖπια, οὔτε γιατ'
καί ἡ ἀδιαφορία αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ. Ἀντὶ να γυρμίζουν
καί να ξαναχτίζουν τοίγους, μεταχειρίζονται τοὺς παλιούς.
Ἔτσι καί στὰ νεκροταφεῖα τοὺς περνοδιαβαίνουν σκύλοι
καί ἄνθρωποι καί πατοῦν τὰ μνήματα γυναικὲς καί ποτε
κάθονται ὥρες ἐκεῖ ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι καλὸς καί κουβε-
ντιάζουν καί λέγουν. Καί τὰ κυπαρίσσια δὲν εἶναι πένθιμα
καί ἡ πέτρινη στήλη τῶν τάφων πέφτει μία μία καί
σκεπάζονται ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ βήματα καί ἀπὸ τὸ
χῶμα τῆς βροχῆς καί τῶν ἀνέμων.

Τὴν ὥρα που περπατεῖ ὁ κόσμος ὁ Ἑλληνικὸς, ὁ Τούρ-
κικος, ὁ Ἀρμένικος καί τῶν Φραγκολεβαντινῶν ἡ σάρα, —
ἀνακατωμένοι σὺν τὰ νερὰ μεγάλου λασπωμένου ποτα-
μοῦ — στὸ Σταυροδρόμι, τὸ Φανάρι εἶναι ἥσυχο καί λίγες
εἶναι σπῆς πόρτες ἢ γυναικὲς, λιγοστοὶ στοὺς δρόμους οἱ
ἄντρες. Βλέπω κάποιους παπάδες. Οἱ πλοῖστοι ἔφυγαν
τοὺς τραβήξῃ ἡ ζωὴ καί πῆγαν καί ἔφτιασαν καινούρια
σπίτια στὸ Πέρα τοῦ Γαλατῆ. Γι' αὐτὸ τὰ σπῆττα, τὰ ξύ-
λινα καί τὰ πέτρινα, εἶνε καλὰ καί μαυρισμένα στὸ με-
γάλο ἔρμιο τοῦ Φαναρίου, — σπῆττα που εἶναι σὰ να μὴν ἀν-
στασι κανένας μέσα τους, καί θέλω να καθίσω ἐγὼ. Τὰ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Παίχτηκε στο Βασιλικό τις προάλλες ο «Πλούτος» του 'Αριστοφάνη μεταφρασμένο από κάποιον κ. Σολωμό.

— Μας είπανε, γιατί βορεθήκαμε ν'αφήσουμε τή ζεσησιά του γραφείου μας και ν'α π'αμε στο Βασιλικό, πως ή μετάφραση ε'ίτανε μισοκαθαρεύουσα και πολύ κρύα. Τό πιστεύουμε.

— Νά δείτε όμως πως υπάρχει μετάφραση του «Πλούτου» και στη Δημοτική, και τυπωμένη μάλιστα.

— Τό αντίτυπο που έχουμε στα χέρια μας δι' μ'ε'ς λέει πως τήν έκανε, μ'ε'ς λέει όμως πως έγινε στο 1860 κ' έπρεπε νά τήν ξέρει ο κ. Πετσάλης αφού έγινε στα χρόνια του.

— Ίσως καμιά φορά τήν δημοσιεύουμε και στο «Νουμάς» γιατί άζει. Έπειτα νά δείτε και πως γραφόνταν ή εθνική μας γλώσσα δώ και σαρανταπέντε χρόνια.

— Πολύ άνωστο χωριστό του Ντελγιάννη με τήν «Ήμερησία» νά τήν ονομάσει «Θεανώ».

— Οι χάρηδες τ' άρχίζανε και δι' δυστυχήσανε καθόλου νά τ' ούνε με γ α λ ο φ ο ι α.

— Ο καημένος ο μπαρμπα-Θεωδώς θέλητε μ' αυτό νά βγάλει από πάνω του τή ρετινιά που τού κόλλησε ο λαός σ'όν τότε βάρυτε «Θοδωροόλα».

— Τελευταία φάση τής σειράς του Σπανδωνή είναι που άποκάλυψε τελευταία στήν «Αστροπή» τήν «Ιστορία τής Βυζαντινής λογοτεχνίας» του Κρουμπάχου «έργον άμείθωτον και άκαλίσθητον».

— Νά φτάνει πιά κανείς σέ τέτοιο σημείο σοφίας, είναι σ' νά σου φωνάζει πως έχει ανάγκη γιά δέσιμο.

— Ο Μιστριώτης, μ'ε'ς είπανε, έδωκε ένα δειλινό στήν «Εταιρία των Φίλων του Λαού» τ'α παιδιά και τ'α κρηπίδα που θά παροστήσουν τήν «Αντιγόνη» νά τού άπαγγέλλουν σύγχρονα ποιήματα. Ε'ίτανε στα μεράκια του ο άνθρωπος!

— Τ'α παιδιά του άπαγγέλλαν ποιήματα του Βαλαωρίτη, του Παλαμά, του Βιζυηνού κι άλλων, και τόσο ένθουσιώστηκε τού φώνεζε:

— Έχουμε και ποιητά; λοιπόν! Και γ'ώ δέν τ'...
— Πού νά τ'ο ξέρει ο έρμημος! Στο Λο έβόει όλο κι Άμπελίδες!

— Και γιά τή «Σκληράνα» του Άμπελ...
χτηκι στο Βασιλικό!

— Δέ βαριόμαστε! Άζει νά γίνεται κουβέντα γιά τέτοια μακαρολήκια; Τ'ης φτάνει τ'όν τήν βράδυ ο Μιστριώτης και πού ν'ε μ'πο'υ τ'ά ρ'ισε — καταπώς λένε οι Φραγγολοδαντινοί μας — ο καινούριος διευθυντής του Βασιλικού μ' αυτήν!

— Νά διαβάτε με προσοχή τήν έπιφυλλίδα μας «Στήν Πόλη». Δέν είναι από τις συνειθισμένες ταξιδιωτικές έντύπώσεις. Είναι πολύ πρωτότυπα γραμμένη και

παράθυρα είναι βυζαντινά και μετρημένα, δροσιά δέν έχει θέσι νά περάσει, τ'άπόγεμα είναι πληχτικό και ή θάλασσα δι' βλέπει τόν παλιωμένο δρόμο. Τ'ης άνηφορικές τ'ης άλλες στράτες όμως και τ'α τ'ιανά σοκάκια, εκείνα που' και πού τ'α βλέπει ή θάλασσα. Γιά νά νοιώσω λίγη ζ'ωή Έλληνική, τρέχω σ'α σχολεία' έλλ' είναι κλειστά γιατί είναι καλοκαίρι κ' έχουν τελειώσει τ'α μαθήματα. Ο καλός ε'ρος ο διευθυντής, μένος μ' ένα παιδί φυλάγει τή μεγάλη σχολή του Γένους. Και έπειδή είμαι ξένος, ο νέος μ' έδειξε τ'ο σχολείο και άνεβαίνουμε μαζί σ'όν πύργο τόν ύπερήφανο που περνά και σ'ίτια και μινκρίδες' βασιλεύει ο ήλιος μέσα σ'τους άτμούς, και ή φορτωμένη μέρα είναι γεμάτη ζέση. Και είπα σ'όν νέο «Ποτέ νά μ'ην έσχάσης π'ος ζ'ες γιά τ'ο Γένος». Μαζί του έπειτα πήγα σ'όν Πατριάρχη τή Μουχλιώτισσα και σ'ο άγίασμα τού «Αη Γεώργη του Ποτηρι». Ο κανδυλανάφτης με πήγε σ' ένα τζαμί εκεί κοντά, που φαίνονται άκόμη μερικά ψηφιδωτά χριστιανικά στο ταβάνι, άλλ' ο ρόζας είχε φύγει και κα νειε άλλος δ'έν μπορούσε ν' άνοίξη τήν πόρτα τ'ης παλιές εκκλησίας. Άκούω φωνές και τρέχει ο κόσμος, σωρός, παιδιά και άνδρες Τούρκοι. Λέγει ο Κανδυλανάφτης. «Πυρκαϊά».

Ένα πρωί στο δρόμο είδα τήν κόρη τ'ης Ίωνίας, τή μαυροφόρα, εκείνη που μονάχη με είχε φωτίσει σ'ο τα-

γορά της Αθήνας και περνούσα. Ο συγγενής της είναι από τους νέους διπλωμάτες μας, από κείνους που θά βγάλουν μια μέρα τ'ο εδιπλωματικό άγος από τήν πατρίδα μας.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τό ένν, κ' ένα φρ. χρ. γιά τ'ο έξωτερικό, πουλιούνται σ'α γραφεία μας: τέκλουθα βιβλία:

Τού Ψυχάρη «Ταξίδι» και «Όνειρο τού Γιαννίρη».

Τού Πάλλη «Ήλιος και φεγγάρι».

Τού Φωτιάδου Τ'ο Γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας άναγέννηση.

Τού Έφταλιώτη «Ιστορία τ'ης Ρωμιοσύνης» και «Μαζωχτζα, Γρουκολακας κλπ.»

Τού Φιλάντα Γραμματική τ'ης Ρωμικής γλώσσας (μέρ. Α').

Τού Αόγγου «Δρόνος και Χλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ήλ. Βουτιερίδη.

Τού Σοφοκλή Αϊας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σιδερη.

Τού Κ. Παδογιάννη «Μουσικές» (Δηγήματα 50 λεπτά).

Ή ΙΑΙΑΙΑ, μεταρραχμένη από τόν Άλέξ. Παλλη δρ. 3 και φρ. χρ. 3 σ'ο έξωτερικό.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Ο «Νουμάς» εύχεται σ' όλους τούς συνδρομητές κ' άναγνώστες του ε'ντυχιμένο τόν καινούριο χρόνο.

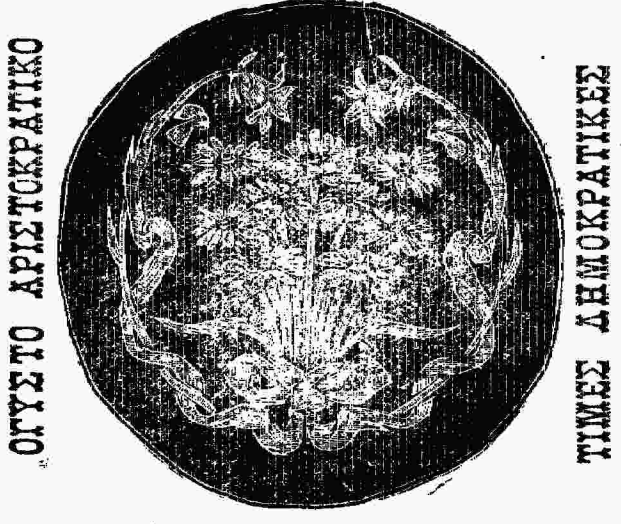
— κ. Εύτυχ. Κοντοσκάλη. Ε'χ'αριστούμε. Ή Γραμματική τού Φιλάντα, μαθαίνουμε, πως τυπώνεται. — κ. Τάν. Κιλ. Άρχή μας νά γνωρίζουμε τούς συνεργάτες μας. Άφού λοιπόν, λέτε, δέ μ'παρείτε ν'άρθετε ο ίδιος, φράστε μας τ'αληθινό σας όνομα και βλέπουμε. — κ. Δ. Ζαχ. Χανιά. Νά στείλουμε τήν «Κριτική» τού Κέντ. Θά λάβετε και γράμμα μας. — κ. Στ. Χαρ. Χανιά. Τά λάβαμε. Ε'χ'αριστούμε. — κ. Στ. Γρ. Τους τέτοιους, τούς μ'ισοδ'ημοτικιστάδες, που μ'ας γράφτε, ο κ. Παλλης τούς λέει ά ν'τι δ'ασκαλ'ι κ'ο'ς. Ε'μεις τούς λέμε έ ρ μ α φ ρ ό δ ι τ ο υ ς, γιατί κάτι τέτοιο είναι, μισοδασκάλιοι και μισοδημοτικιστάδες. Παράδειγμα ο Νιρβάνας, ο Δημητράκοπουλος, ο Ξενόπουλος κι όλη ή

ξίδη, όταν ή μεγάλη ξεράλα μ' έδερνε. Ήθελα νά τ'ης π'ω πράγματα ε'χ'αρίστα, μά ήταν άλλου ο νοός μου συλλογισμένος, και ήμουν σκληρός. Άφού διηγήθηκε κείνη μερικέ παλιές θύμησης, τ'ης είπα. «Αυτό μ'ε'ς άρέσουν, μά δέν μ'πορουν νά μ' έξηγήσουν τόν πόνο μου που β'ίσκομαι σ'όν Πόλη. Θέλεις, λ'ε, νά γίνης κ'λογοητά, μά θά ήσουν π'ο σύμφωνη με μένα αν ήθελες νά μ'είνις δασκάλισσα, όπως είσαι, και νά δώσης νέα ζ'ωή, πνοή έλληνική σ'ης Έλληνίδες». Φεύγοντας, με ρώτησε αν θά μ'μπορούσε νά με ξαναϊδ'η προτού φύγω από τήν Πόλη. Άποκρίθηκα. «Όχι, γιατί πρέπει νά πάγω σ'ο Φανάρι σήμερα, και αύριο θά δ'ω τ'α κ'άστρα και τούς τοίχους, και μεθαύριο θά φύγω». Τότε γύρισε νά φύγη έπιφτε πολύ φ'ως επάνω τ'ης και ήταν λιγνή και κατάχλωμη, τ'ο δέρμα τ'ης είχε χάσει τή δροσεράδα του, και είπα. «Τότε... χ'αίρε...» και π'ερασε. Εύπνηταν τότε μέσα μου μετ'ο λαχτάρα γιά τήν περσμένη γνωριμία μας και με τ'άβηξε ή δυστυχία τ'ης και θάλησα νά γυρίσω νά τ'ης π'ω νά έλθη νά με δ'η ε'ταν θέλη. Και δέ γύρισα' κατέβηκα σ'ο Γαλατά, π'ηρα ένα καίκι και πήγα σ'ο Φανάρι.

Γνώρισα ένν παπ'α σ'ο άγίασμα τ'ης Άγίας Βλαχέρνας' ήλθε μαζί μου' περάσαμε από τήν Γαλατά και φτάσαμε σ'ο Πενταπύργιο' άνοίξαμε σ'όν έξωτερικό τοίχο.

συνδρομή των «Πατριωτών». — κ. Γοργία Λαμπα. Νά γράψουμε συνδρομή γιά τ'ο 1905. Μά τ'ο ίδιο ταχυόρομιο λαβαίνετε και τ'α βιβλία που διαλέξατε. Πληροφορίστε μας, παρακαλούμε, τήν παραλαβή τους. — κ. Σ. Στρ. Προσωπικά, π'α, δέ δημοσιεύουμε. Πειστήκαμε πως όλοι είναι καλοί σ' αυτόν τόν τόπο και γιά νά μ'ην φαίνεται μονάχη ο «Νουμάς» καλός, μέσα σ'ο τ'ους κ'ο'ους, μέσα σ'ο άπέρανο αυτό, νά πούμε, κ' α λ ο κ ο μ ε ι ο τ'ης Ρωμιοσύνης, καταργούμε με τόν καινούριο χρόνο τ'α προσωπικά. Άν θέλετε νά δημοσιευτεί τ'ο άρθρο σας πρέπει νά τ'ο υπογράψετε και τότε θά δημοσιευτεί γιά διατρίβη. Οι διατρίβες, καθώς ξέρετε, πληρώνονται. — κ. Ν. Φιλ. Τ'ο κατέβασμα τ'ης συνδρομής: σ'ο ό'τι δ'ραχμές με τριών δραχμών βιβλία γιά δώρο από τόν κατάλογο τών φτηνών βιβλίων, θά β'αστάξει κι όλο τ'ο Γενάρη. Όπτε έχετε καιρό νά τ'α π'ο φ'α σ'ι τ'ε τ'ε. — κ. Παπ. Καλαματά. Τά λάβαμε. Νάς ε'χ'αριστούμε. Νάς στείλαμε τ'α βιβλία.

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΑΝΘΟΠΩΛΙΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤ. ΤΣΟΥΤΣΟΥ

ΔΟΥΛΟΥΔΟΠΑΡΑΔΕΙΣ

Είναι περίεργο που ο κόσμος δέ συλλογίστηκε άκόμα νά κάνει τ'α μνήματα γ'α'να.

Γιατί ο άέρας, ή βροχή, ή ζέστα, και τ'ο κρύο με τόν καιρό τρέχουν και τήν π'ο σκληρή πέτρα, και δέ θέλει πολλούς αιώνας γιά νά γίνουν άδ'ιασαστες έπιγραφές γραμμένες άπ'όνου σ'ο μάρμαρα. Ένώ τ'ο γιαλί κι ύστερα από πολλούς αιώνας μένει π'ος άπαράλλαχτο όπως τήν ήμερα που κατασκευάστηκε.

Είναι κάτι πύργοι σπαρμένοι ε'δώ κ'έκει και έχουν φωτρώσει δέντρα πολλά και πυκνά γύρω τους' άνάμετα σ'ο κάτι τάφους τουρκικούς, πνιγμένους μέσα τόν Ιταίο και σ'ο θροσ'ια, και μπλεγμένους μέσα σ'α χαμόκλαδα, είναι κρυμμένο ένα ήσυχο τζαμί' τόπος πατριασμένος γιά τήν άτάραχη τήν άπαλή, τ'η σιωπηλή και τήν τουρκική τ'η σέψι. Σ'έναν πύργο είναι μια καταχωσμένη πόρτα που μόλις χωρούσα νά περάσω. Σηκώθηκε ένα κερκινέζι, ή καμιά κουκουδάγια, και φτερούγισε σ'α σκοτεινά κ' έφυγε από μια τρύπα' ένα σ'αχ'ο φτερό έπεσε κοντά μου. Ένα σκυλί ή ήταν τσακάλι; ή άλεπού; τ'όμαζε και β'γήκε σιωπηλά, από μια τρύπα, έξω σ'ο φ'ως, και χ'άθηκε σ'α χαμόκλαδα. Άνατρίχιασα.

Όταν β'γήκα από κεί μέσα, ή'ρα τόν παπ'α χωρίς ράσα και σκαρφάλονε σ'έναν άλλο πύργο' σκαρφάλωσα κ' έγ'ώ ήταν ψηλός και από μέσα είχε μαυρισμένους τούς τοίχους' φ'ως έπιφτε από τ'ο γ'αλασμένο κ'αρωπό ταβάνι' σ'όν τοίχο φαίνονταν οι τρύπες δυο πατωμάτων και κάτι ντολίπια μικρά' λίγο ψηλότερα από τ'ο καθένα. Πρίν πάγω σ'ο Πατριαρχείο πέρασα από τ'ο λόφο που ήταν τ'α ύστερινά παλάτια τών αυτοκρατόρων, τ'α παλάτια τών Βλαχερνών.

(άκολουθεί) ΤΟΣΟΤΗΣ